

som sagt, rent fantastiske Forhold, som jeg ikke kan forstaa, at Nogen for Alvor kan fremstille.

Endnu en Anke fra det ærede Medlem skal jeg berøre. Som Bevis for Regjeringens Mangel paa Alvor med denne Sag omtalte han min Andenhaandsvisdom, min Sagkundskab paa anden Haand. (Modsigelse.) Jo, det sagde han. Jeg vil dog i saa Henseende minde om, hvilken Sag det er der foreligger. Det er ikke særlig Kjøbenhavns Landbefæstning. Var det den alene, vilde det ubetinget være rigtigt, at hellere en Landmilitær var Minister. Men den Sag, der foreligger, er jo en Forsvarsplan for hele Landet. Der er — foruden om Kjøbenhavns Befæstning — Tale baade om Udvikling af Flaaden, Støttepunkter for Flaaden osv. osv., saa en Mand, der skulde have Førstehaandsvisdom om alle disse Ting, maatte have den Kundskab, der findes hos Søofficerer, Skibskonstruktører, Generalstabsofficerer, Artilleri- og Ingenieurofficerer, i det Hele hos Officerer af alle de forskjellige Vaaben, vor Hær har. Han maatte være godt ind i Fæstningsbygning, Krigsførelse, Skibsbygning osv. Nu vil jeg spørge, om Nogen tror, at en saadan Mand kan findes, og jeg vil spørge, om det egentlig var Folkethingets Mening, at man skulde kunne finde en saadan Mand, dengang det for en halv Snæs Aar siden udtalte Nistet om, at Krigs- og Marineministerposten skulde forenes paa een Haand. Det kan jeg ikke tro. Om det i og for sig er hensigtsmæssigt at forene Krigs- og Marineministerens Portefeuille paa een Haand, skal jeg ikke udtale mig om; herom kan der siges Meget baade for og imod. Men jeg tror, som sagt, at man vanstelig kan finde en Mand, som har Førstehaandskundskab til alle de nævnte Ting. Dette forekommer mig imidlertid ogsaa at være overflødigt; hvorfor kan man ikke i denne Sag som i enhver anden støtte sig til Andre, der have Sagkundskaben paa første Haand. Man maa naturligvis begynde med at sætte sig grundig ind i Spørgsmaalet, høre de Sagkundiges Mening, overveje den, prøve den og saa fremsætte Sagen efter sin bedste Overbevisning. Nu har jeg dog i de 10—11 Aar, lige siden jeg traaede ind i den omtalte Kommission, havt Leilighed til stadig at give mig af med Spørgsmaal vedrørende Landets Forsvarsvæsen. Jeg har iaar været Minister eller Direktør for Marinen i 10 Aar, saa at jeg i hvert Fald mener at forstaa mig ligesaa godt paa Marinens Anliggender som nogen Anden, og jeg har ogsaa i den Tid havt Leilighed til at sætte mig ind i Forsvarsplanen, forjaavidt den angaar Hæren.

Jeg tror saaledes, at denne Anke over Andenhaandsvisdom er ubegrundet. Man kan klage over de Grunde, som jeg fremfører, og først og fremmest da over den Plan, jeg fremsætter, hvis man finder Anledning dertil, men jeg ser ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at anke over Mangel paa Sagkundskab paa første Haand i disse Spørgsmaal. — Det ærede Medlem berørte ogsaa, om end kun flygtig den Tanke, om ikke Regjeringens Forsvarsplan istedetfor at virke til Landets Udelsighed kunde virke til dets Deling, Ja, jeg veed vel, at Nogle have udtalt en saadan Tanke, men jeg har aldrig forstaaet den. Det, at man ønsker noget at forstærke Forsvaret Besten for Store Belt og meget betydelig Østen for Store Belt, og at man søger at udvilde det Værn, nemlig Flaaden, som i en Krig vil stræbe saalænge som mulig at vedligeholde Forbindelsen mellem de forskjellige Landsdele — at det skulde kunne fremme Landets Sønderlemmelse istedetfor dets Forsvar, har altid været mig aldeles ufattelig. Men en saadan Tanke kan jo ogsaa kun fremkomme ved istedetfor Regjeringens Forsvarsplan at substituere den anden tænkte Plan, som skulde bestaa i ved Krigsvarsel at kalde enhver vaabendygtig Mand ind fra Landet og lukke ham inde i Kjøbenhavn. — Jeg er enig med det ærede Medlem i, hvad han udtaler angaaende de ekstraordinære Bestemmelser i Værnepligtsloven. Han sagde, at efter de ekstraordinære Bestemmelser havde man Ret til at udskrive os Alle. Dette er maaske nok lidt for meget sagt, thi jeg tror, at der staar: alle vaabneføre Mænd, men man kunde jo ogsaa indfalde Nogle for at opflamme Hærens Mod ved Jædelandsfange og Sligt. Dette skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, men med denne Paragraf af Værnepligtsloven i Haanden — og dette henveder jeg til den ærede Ordfører for Betænkningen — tror jeg ikke, at der er saa megen Grund til at være ængstelig over, om man maa lægge Styrkelisten for December eller for den følgende Januar Maaned til Grund, ængstelig over, at der derved vil gaa 2,000 Mand ud af Forstærkningen, thi disse ville jo dog derved ikke forsvinde fra Jordens Overflade, men Hans Majestæt Kongen eller den, der har Bemyndigelse dertil, kan jo udskrive de 2,000 Mand lige saa vel efter at de ere udgaaede af Forstærkningen som forinden, naar Landets Forsvar virkelig kræver det. — Endelig skal jeg komme ind paa et Spørgsmaal, som blev nævnt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og hvori han havde en fra den ærede Ordfører fuldstændig